

29.06.2023 r.

NFZ-BP.5202.68.2023

2023.199165.TR

C. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

Decyzja nr 48/2023/BP

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2561, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o świadczeniach”, w zw. z art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, po rozpatrzeniu wniosku ..... Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w ..... o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu:

uznają za nieprawidłowe stanowisko Przedsiębiorcy dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu wynagrodzenia otrzymywanego w zamian za wykonywanie na rzecz spółki świadczeń niepieniężnych o charakterze powtarzającym się, oznaczonych co do zakresu i rodzaju w umowy spółki, do których stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 16 maja 2023 r. .... Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w ..... KRS ....., NIP ....., REGON ....., zwana dalej: „Przedsiębiorcą”, zwróciła się do Narodowego Funduszu Zdrowia (data wpływu do organu: 9 czerwca 2023 r.) o interpretację indywidualną w zakresie przepisów dotyczących podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Do wniosku zostało załączone potwierdzenie uiszczenia opłaty od wniosku w kwocie 40 zł, potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz potwierdzone za zgodność z oryginałem pełnomocnictwo.

W opisie stanu faktycznego Przedsiębiorca wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Polsce.

Przedsiębiorca prowadzi działalność w zakresie związanym z oprogramowaniem (PKD: 62.01.Z), pozostałą działalnością usługową w zakresie technologii informatycznych i komputerowych (PKD: 62.09.Z), przetwarzaniem danych; zarządzaniem stronami internetowymi (hosting) i podobnej działalności (PKD: 63.11.Z), pozostałym doradztwem w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania (PKD: 70.22.Z), działalnością agencji reklamowych (PKD: 73.11.Z), pozostałą działalnością profesjonalną, naukową i techniczną, gdzie indziej niesklasyfikowaną, pozostałą działalnością związaną z udostępnianiem pracowników (PKD: 74.90.Z), pozostałą działalnością związaną z udostępnianiem pracowników (PKD: 78.30.Z), działalnością związaną z organizacją targów, wystaw i kongresów (PKD: 82.30.Z), pozostałą działalnością wspomagającą prowadzenie działalności gospodarczej gdzie indziej niesklasyfikowanej (PKD: 82.99.Z), pozostałą działalnością usługową gdzie indziej niesklasyfikowaną (PKD: 96.09.Z).

Wspólnikami spółki są trzy osoby fizyczne, posiadające wiedzę i doświadczenie w zakresie działalności związanej z oprogramowaniem i w zakresie technologii informatycznych i komputerowych. Przedsiębiorca podjął decyzję o wprowadzeniu do umowy spółki na podstawie art. 176 § 1 k.s.h.1, postanowień zobowiązujących wspólników do określonych powtarzających się świadczeń niepieniężnych.

Zgodnie z wprowadzoną zmianą umowy spółki wspólnicy zobowiązani są do wykonywania następujących powtarzających się świadczeń niepieniężnych:

- 1) w zakresie własnych udziałów każdy ze wspólników zobowiązany jest do świadczenia na rzecz Przedsiębiorcy i klientów Przedsiębiorcy w wymiarze do 60 godzin miesięcznie usług programistycznych i do administracji infrastrukturą IT, poprzez: aktywny udział w spotkaniach projektowych związanych z rozwojem i zmianami systemów komputerowych, systemów oprogramowania i urządzeń technicznych dla klientów Przedsiębiorcy;
- 2) projektowanie standardów dla architektury, komponentów i konfiguracji systemów komputerowych, oprogramowania i urządzeń technicznych dla klientów Przedsiębiorcy;

---

¹ Ustawa z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1467, z późn. zm.), zwana dalej: „k.s.h.”.

- 3) prezentowanie zaprojektowanych rozwiązań technologii informatycznych klientom Przedsiębiorcy;
- 4) budowanie procesów integrujących dane pomiędzy systemami informatycznymi klientów Przedsiębiorcy;
- 5) sporządzanie na potrzeby klientów Przedsiębiorcy dokumentacji technicznej dla systemów komputerowych, urządzeń technicznych, procesów automatyzacji ich wdrażania, integracji, konfiguracji;
- 6) aktywny udział w zadaniach związanych z rozwojem i wprowadzaniem innowacji technicznych i organizacyjnych dla klientów Przedsiębiorcy;
- 7) udzielanie pomocy klientom Przedsiębiorcy w użytkowaniu i usuwaniu usterek związanych z dostarczonym przez Przedsiębiorcę sprzętem komputerowym, oprogramowaniem i urządzeniami technicznymi;
- 8) rozwiązywanie problemów klientów Przedsiębiorcy w zakresie bieżącej obsługi technologii informatycznych, sprzętu komputerowego i urządzeń technicznych dostarczonych przez Przedsiębiorcę;
- 9) kontrolę wydajności i bezpieczeństwa systemów informatycznych;
- 10) dokonywanie okresowej weryfikacji, nie rzadziej jednak niż raz w miesiącu, stanu zabezpieczenia informatycznego Przedsiębiorcy przestrzegania wymogów w zakresie bezpieczeństwa IT oraz sporządzania raportu z takiej weryfikacji.

Ustalony w umowie spółki obowiązek powtarzających się świadczeń niepieniężnych obciąża udziały wspólników. Świadczenia są odpłatne i ekwiwalentne. Przedsiębiorca dokona wypłat wynagrodzenia na rzecz wspólników na podstawie wystawionych przez nich rachunków/faktur, według stawek przyjętych w obrocie (rynkowych), których wysokość ustalana jest na podstawie uchwały zgromadzenia wspólników, przy czym w umowie spółki jest określona jedynie minimalna wysokość wynagrodzenia za 1 godzinę świadczenia niepieniężnego wspólnika w wysokości 150,00 (słownie: sto pięćdziesiąt) złotych brutto.

Świadczenia wspólnika na rzecz własnej Przedsiębiorcy, polegające na wykonywaniu usług związanych z tworzeniem oprogramowania i działalnością w zakresie technologii informatycznych i komputerowych są wykorzystywane poprzez realizację usług na rzecz Przedsiębiorcy oraz są wykorzystywane przez spółkę poprzez realizację usług na rzecz klientów spółki. Z tytułu świadczonych usług związanych z tworzeniem oprogramowania i działalnością w zakresie

technologii informatycznych i komputerowych spółka wystawia na rzecz swoich klientów faktury, osiągając przychody.

Wynagrodzenie za świadczenia wspólników na rzecz Przedsiębiorcy będzie wypłacane niezależnie od tego czy Przedsiębiorca będzie wykazywał zysk.

Jednocześnie wspólnicy zasiadają w zarządzie Przedsiębiorcy na podstawie powołania, przy czym z tego tytułu nie otrzymują wynagrodzenia. Wspólnicy, są jednocześnie członkami organu stanowiącego spółki - zgromadzenia wspólników.

Wspólnicy nie są członkami rady nadzorczej spółki ani nie są zatrudnieni w spółce w żadnym charakterze.

Wspólnik, którego dotyczy wniosek prowadzi działalność gospodarczą, ale powtarzające się świadczenia niepieniężne na rzecz Przedsiębiorcy nie będą wykonywane w ramach tej działalności. Przedsiębiorca jest (na dzień złożenia niniejszego wniosku) zarejestrowany jako podatnik VAT czynny.

Czynności, które w umowie spółki są wskazane jako czynności stanowiące świadczenia niepieniężne świadczone są przez wspólników, a czynności te nie są wykonywane pod niczym kierownictwem. Zgodnie z umową spółki organami spółki są zarząd i zgromadzenie wspólników. Zgromadzenie wspólników min. powołuje i odwołuje członków zarządu. Członkowie zarządu są decydentami i osobami zarządzającymi. Reprezentują ponadto Przedsiębiorcę na zewnątrz. Zgromadzenie wspólników decyduje ponadto m.in. o aktualnych stawkach wynagradzania wspólników za omawiane świadczenia biorąc pod uwagę aktualne stawki rynkowe lub ceny za tożsame lub podobne świadczenia przyjęte w obrocie. Zarząd może również w porozumieniu i za zgodą danego wspólnika oraz uwzględniając aktualne zapotrzebowanie na jego świadczenia i możliwości wspólnika - ustalić wyższy wymiar czasu miesięcznych godzin świadczeń. W tym zakresie i tylko w tym wspólnik zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych na Przedsiębiorcy jest podporządkowany osobie lub osobom pełniącym funkcje członków zarządu. Podmiotem ponoszącym ryzyko gospodarcze za wykonanie powtarzających się świadczeń niepieniężnych na rzecz Przedsiębiorcy jest Przedsiębiorca. Podmiotem ponoszącym odpowiedzialność za wykonanie powtarzających się świadczeń niepieniężnych na rzecz Przedsiębiorcy, ale wobec osób trzecich i za rezultat tych czynności jest Przedsiębiorca, a nie wspólnik wykonujący świadczenia niepieniężne na rzecz Przedsiębiorcy. Wspólnik zobowiązany do wykonywania świadczeń niepieniężnych na rzecz Przedsiębiorcy uprawniony jest do samodzielnego decydowania o miejscu, czasie i sposobie wykonania czynności, które określone są w umowie spółki jako czynności stanowiące świadczenia

niepieniężne. Ani Przedsiębiorca, ani żaden inny podmiot nie ma prawa do nakładania kar dyscyplinarnych związanych z wykonywaniem omawianych świadczeń na wspólnika. Umowa spółki nie przewiduje urlopu lub podobnego rozwiązania.

Na wykonywanie czynności zawartych w umowie spółki nie będą podpisywane dodatkowe umowy. Dochody wspólnika zobowiązanego do powtarzających się świadczeń niepieniężnych będą opodatkowane jako dochody z innych źródeł na podstawie art. 10 ust. 9 u.p.d.o.f.² gdyż nie są one dochodami z umowy zlecenia, ani z umowy o świadczenie usług zgodnie z art. 750 k.c.³, lecz wynikają z art. 176 k.s.h., Wnioskodawca otrzymujący wynagrodzenie za świadczenia niepieniężne, skumuluje je z innymi dochodami osiągniętymi w roku podatkowym i wykaże je na formularzu PIT-36. Wnioskodawcy nie będą przysługiwać koszty uzyskania przychodu określone w art. 22 ust. 9 pkt 4 u.p.d.o.f.

W kontekście tak opisanego stanu faktycznego Przedsiębiorca zadał we wniosku następujące pytanie:

1. czy wynagrodzenie wypłacane wspólnikowi z tytułu wykonywanych przez niego na rzecz Przedsiębiorcy powtarzających się świadczeń niepieniężnych na podstawie umowy spółki w trybie przewidzianym art. 176 § 1 ustawy - Kodeks spółek handlowych podlega pod obowiązek naliczenia składki zdrowotnej?

Zgodnie ze stanowiskiem Przedsiębiorcy, wedle katalogu ustanowionego w art. 6 ust. 1 u.s.u.s.⁴ obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są lub wykonują czynności określone w katalogu, z zastrzeżeniem art. 8 i 9 tejże ustawy. Katalog zawarty w art. 6 ust. 1 u.s.u.s stanowi wyliczenie tytułów aktywujących obowiązek ubezpieczeniowy i w tym kontekście wskazać należy, że wyliczenie ma charakter katalogu zamkniętego. Katalog ten nie uwzględnia wynagrodzenia wspólników na podstawie artykułu 176 k.s.h.

W tym kontekście należy mieć także na względzie, iż zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 4 u.s.u.s. za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej.

---

² ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2647, z późn. zm.), zwana dalej: „u.p.d.o.f.”.

³ ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1360, z późn. zm.), zwana dalej: „k.c.”.

⁴ Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 1009, z późn. zm.), zwana dalej: „u.s.u.s.”.

Zobowiązani wspólnicy Przedsiębiorcy z uwagi na strukturę własnościową spółki nie będą występować jako wspólnicy jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Wspólnikami Przedsiębiorcy są trzy osoby fizyczne będące rezydentami.

Również w art. 66 u.ś.o.z. 5, zawierającym katalog osób objętych ubezpieczeniem zdrowotnym, nie wymieniono osób wykonujących powtarzające się świadczenia niepieniężne na podstawie art. 176 k.s.h. W konsekwencji nie podlegają one także obowiązkowi uiszczania składki zdrowotnej.

W ocenie Przedsiębiorcy zgodnie z art. 176 k.s.h. wspólnik może być zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych w umowie spółki. Osoby wykonujące swoje obowiązki na podstawie art. 176 k.s.h. nie są ujęte w katalogu osób, które podlegają pod obowiązek naliczenia składki zdrowotnej.

W ocenie Przedsiębiorcy wynagrodzenie wspólnika z tytułu wykonywania przez niego powtarzających się świadczeń niepieniężnych na rzecz Przedsiębiorcy zgodnie z art. 176 ustawy Kodeks spółek handlowych nie będzie rodziło obowiązku naliczenia składki zdrowotnej.

Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, w związku z wnioskiem o wydanie interpretacji zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 34 ust. 1-3, 5 i 6 Prawa przedsiębiorców, przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wnioski o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Przedsiębiorca we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawia zaistniały stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe oraz własne stanowisko w sprawie. Udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której służy odwołanie. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym oraz z pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia. Wniosek

---

⁵ Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2561, z późn. zm.), zwana dalej: „u.ś.o.z.”.

o wydanie interpretacji indywidualnej podlega opłacie w wysokości 40 zł. Opłatę wnosi się w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

Na podstawie art. 109a ustawy o świadczeniach Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców, w zakresie spraw dotyczących objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym. Interpretacje indywidualne wraz z wnioskiem o wydanie interpretacji, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, Fundusz niezwłocznie zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej. Do spraw dotyczących objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym nie należą sprawy dotyczące składek na ubezpieczenie zdrowotne należące do właściwości organów ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 62a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz na podstawie art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W ocenie Prezesa Funduszu stanowisko Przedsiębiorcy jest nieprawidłowe.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż ustawodawca dokonał podziału spółek prawa handlowego na spółki osobowe i kapitałowe. Podział ten determinuje zakres zobowiązań ustawowych spółki i wspólników, a w szczególności okoliczność, czy wspólnik zobowiązany jest wykonywać działalność gospodarczą. W przypadku spółek osobowych, w tym w szczególności w przypadku spółki partnerskiej rola wspólnika wiąże się z licznymi zobowiązaniami związanymi z prowadzeniem spraw spółki, jej reprezentowaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej sensu stricto. Zakres zobowiązań wspólnika implikuje okoliczność prawną, iż wspólnicy spółek osobowych podlegają ubezpieczeniom społecznym i zdrowotnym na zasadach opisanych odpowiednio w u.s.u.s. i u.ś.o.z.

W związku z ograniczoną rolą wspólnika spółki kapitałowej, jego sytuacja prawna kształtuje się odmiennie na gruncie relacji ze spółką, jak i w kontekście zobowiązań publicznoprawnych.

Przepis art. 2 k.s.h. stanowi, iż w sprawach określonych w art. 1 § 1 nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny. Jeżeli wymaga tego właściwość (natura) stosunku prawnego spółki handlowej, przepisy Kodeksu cywilnego stosuje się odpowiednio.

Na zasadzie art. 3 k.s.h., przez umowę spółki handlowej wspólnicy albo akcjonariusze zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu przez wniesienie wkładów oraz, jeżeli umowa albo statut

spółki tak stanowi, przez współdziałanie w inny określony sposób. W świetle art. 151 § 3 k.s.h., wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki.

Na podstawie art. 159 k.s.h., jeżeli wspólnikowi mają być przyznane szczególne korzyści lub jeżeli na wspólników mają być nałożone, oprócz wniesienia wkładów na pokrycie udziałów, inne obowiązki wobec spółki, należy to pod rygorem bezskuteczności wobec spółki dokładnie określić w umowie spółki.

Przepis art. 176 § 1 k.s.h. stanowi natomiast, iż jeżeli wspólnik ma być zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, w umowie spółki należy oznaczyć rodzaj i zakres takich świadczeń. Wedle § 2 cytowanego artykułu, wynagrodzenie wspólnika za takie świadczenia na rzecz spółki jest wypłacane przez spółkę także w przypadku, gdy sprawozdanie finansowe nie wykazuje zysku. Wynagrodzenie to nie może przewyższać cen lub stawek przyjętych w obrocie. W § 3 przepisu wskazuje się, iż w przypadku określonym w § 1 zbycie udziału, jego części lub ułamkowej części udziału, bądź obciążenie udziału, może nastąpić jedynie za zgodą spółki, o której mowa w art. 182, chyba że umowa spółki stanowi inaczej.

Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, przepis art. 176 k.s.h. obok obligatoryjnego obowiązku wspólników do wniesienia wkładów na pokrycie objętych udziałów, stanowi jeden z fakultatywnych obowiązków wspólników, znajdujących swoje źródło w umowie spółki, a zarazem odstępstwo od ustawowego ograniczenia świadczeń wspólników na rzecz spółki (art. 151 § 3 i art. 3 k.s.h.).

Umowa spółki kreuje stosunek cywilnoprawny i jest umową cywilnoprawną, zawierającą cechy szczególne, właściwe dla regulacji prawa handlowego, tj. tworzy stosunek obligacyjny o charakterze konsensualnym, odpłatnym, przysparzającym oraz kauzalnym.

W doktrynie podkreśla się konieczność rozróżnienia zobowiązania wspólnika do powtarzających się świadczeń niepieniężnych od innych fakultatywnych postanowień umowy spółki oraz ewentualnych cywilnoprawnych stosunków zobowiązaniowych pomiędzy spółką a wspólnikiem.

W następstwie zastrzeżenia obowiązku spełniania powtarzających się świadczeń niepieniężnych między spółką a wspólnikiem powstaje stosunek o charakterze obligacyjno-korporacyjnym. Jest on regulowany zarówno przepisami k.s.h., jak i k.c. o odpowiedniej umowie (m.in. dostawa, kontraktacja) oraz o wykonywaniu i skutkach niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych (por. R. Pabis, w: Bieniak i in., Komentarz KSH, 2015, 578; T. Siemiątkowski, R. Potrzezcz, w: Siemiątkowski, Potrzezcz, Komentarz KSH, t. 2, 2011, s. 113–114; K. Bilewska, J. Jastrzębski, Kary, s. 4; w odniesieniu do spółki akcyjnej S. Sołtysiński, M. Mataczyński, w:

Sołtysiński i in., Komentarz KSH, t. 3, 2013, s. 457–458; J. Frąckowiak, w: Pyziół, Komentarz KSH, 2008, s. 716) (A. Opalski (red.), Kodeks spółek handlowych. Tom II A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Komentarz. Art. 151–226, Warszawa 2018).

Stosunek prawny zawarty pomiędzy wspólnikiem a spółką w oparciu o art. 176 § 1 k.s.h. ma charakter umowny, ponieważ spoczywa na wspólniku tylko wówczas, gdy jest wyraźnie przewidziany w umowie spółki (art. 176 § 1 k.s.h.), i może zostać nałożony na jednego, niektórych lub wszystkich wspólników (K. Kopaczyńska-Pieczniak (w:) Kodeks spółek handlowych. Tom II. Komentarz, red. A. Kidyba). W myśl art. 3 k.s.h. obowiązek powtarzających się świadczeń niepieniężnych stanowi dodatkowy – poza wniesieniem wkładu – przejaw współdziałania wspólnika w ramach wynikającego z umowy spółki zobowiązania do dążenia do osiągnięcia wspólnego celu, występujący w spółce z o.o., o ile umowa tak stanowi (W. Pyziół (w:) Kodeks spółek handlowych, red. W. Pyziół, 2008, s. 360).

Jego specyfika wyraża się w tym, że przeważa w jego konstrukcji element obligacyjny, jego zastrzeżenie powoduje powstanie pomiędzy wspólnikiem a spółką w zakresie tego obowiązku podobnej relacji jak w wyniku zawarcia odrębnej umowy zobowiązaniowej (np. dostawy czy kontraktacji). Z tego względu uzasadnione jest odpowiednie stosowanie do obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych w zakresie nieuregulowanym odmiennie przepisów o zobowiązaniach, a w szczególności o ich wykonaniu oraz niewykonaniu (tak T. Dziurzyński (w:) T. Dziurzyński, Z. Fenichel, M. Honzatko, Kodeks handlowy, s. 299), oczywiście przy uwzględnieniu natury stosunku prawnego spółki (art. 2 k.s.h.). W przypadku obowiązków dotyczących świadczeń, które mogą być przedmiotem określonej umowy nazwanej, do wykonania tego obowiązku powinny znaleźć zastosowanie w drodze analogii przepisy kodeksu cywilnego z zakresu części szczególnej zobowiązań dotyczące danej umowy nazwanej (tak również T. Siemiątkowski, R. Potrzeszcz (w:) Kodeks..., t. 2, red. T. Siemiątkowski, R. Potrzeszcz, 2011, s. 114).

Do elementów przedmiotowo-istotnych zobowiązania ustanowionego na podstawie art. 176 k.s.h. należą: obligacyjno-udziałowy charakter zobowiązania, ustanowiony w umowie spółki, oznaczony rodzaj i zakres świadczeń, odpłatność (oznaczenie wynagrodzenia), związek z udziałami ograniczonymi w zakresie swobody dysponowania nimi przez wspólnika.

W odróżnieniu od innego rodzaju fakultatywnych zobowiązań umownych oraz cywilnoprawnych, obowiązek powtarzających się świadczeń niepieniężnych powinien pozostawać w ścisłym związku z zamierzeniami i celem, dla którego wspólnicy utworzyli spółkę. Wprowadzenie obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych stanowi wyraz pewnej kooperacji

pomiędzy spółką a wspólnikiem, której źródłem jest wyłącznie stosunek prawny spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Z tej przyczyny omawiane zobowiązanie składa się na treść stosunku uczestnictwa w spółce, pozostając przy tym w swojej naturze obowiązkiem obligacyjnym.

W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 k.s.h., strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń.

Pod pojęciem rodzaju należy przy tym rozumieć przedmiot świadczenia. Ustawodawca nie ustanawia ograniczeń co do rodzaju świadczeń będących przedmiotem zobowiązania, wobec czego przyjmując należy, iż przedmiotem zobowiązania wspólnika może być każdy typ świadczenia (dare – danie czegoś, facere – czynienie czegoś, non facere – nie czynienie czegoś, pati – znoszenie czegoś).

Ponieważ przepis nie konkretyzuje rodzaju świadczenia, zapewnia nieograniczoną swobodę w ustaleniu przedmiotu zobowiązania. Z tego powodu, pod rygorem bezskuteczności, wymagane jest wyczerpujące opisanie przedmiotu świadczenia niepieniężnego w treści umowy. Z art. 176 § 1 w zw. z art. 159 oraz art. 151 § 3 k.s.h. wynika, że nie jest dopuszczalna konkretyzacja zakresu czy rodzaju świadczeń wspólnika w inny sposób niż w umowie spółki, w szczególności w uchwale wspólników lub zarządu (odmiennie A. Szajkowski, M. Tarska (w:) S. Sołtysiński i in., Kodeks spółek handlowych, t. 2, 2014, s. 268).

Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu częstotliwość). Zgodnie z literalnym brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 k.s.h. świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny, a zatem periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągle ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020).

W odróżnieniu od relacji cywilnoprawnej, niewywodzącej się ze stosunków korporacyjnych, do tego rodzaju stosunków obligacyjnych stosuje się reżim k.s.h. z uwzględnieniem przepisów k.c., w zakresie nieuregulowanym. Do wykonania umowy pomiędzy spółką a wspólnikiem okazuje się zatem nieodzowne stosowanie całej części ogólnej księgi trzeciej kodeksu cywilnego oraz – w zależności od treści świadczenia głównego – przepisów o konkretnym typie umowy z części szczególnej tej księgi. Przepisy k.s.h. nie regulują bowiem zagadnień związanych z powstaniem, wykonaniem, niewykonaniem, czy nienależytym wykonaniem zobowiązania, zmuszając strony stosunku obligacyjnego do skorzystania z art. 2 k.s.h..

W przedstawionym zdarzeniu przyszłym Przedsiębiorca oznaczył stosunek prawny pozostający świadczeniem o charakterze ciągłym. Na gruncie projektowanego postanowienia umowy wspólnik zobowiązany został bowiem do wykonywania powtarzających się w przyjętych

okresach rozliczeniowych konkretnych czynności faktycznych o charakterze zobowiązania starannego działania, polegających na:

- 1) w zakresie własnych udziałów każdy ze wspólników zobowiązany jest do świadczenia na rzecz Przedsiębiorcy i klientów Przedsiębiorcy w wymiarze do 60 godzin miesięcznie usług programistycznych i do administracji infrastrukturą IT, poprzez: aktywny udział w spotkaniach projektowych związanych z rozwojem i zmianami systemów komputerowych, systemów oprogramowania i urządzeń technicznych dla klientów Przedsiębiorcy;
- 2) projektowanie standardów dla architektury, komponentów i konfiguracji systemów komputerowych, oprogramowania i urządzeń technicznych dla klientów Przedsiębiorcy;
- 3) prezentowanie zaprojektowanych rozwiązań technologii informatycznych klientom Przedsiębiorcy;
- 4) budowanie procesów integrujących dane pomiędzy systemami informatycznymi klientów Przedsiębiorcy;
- 5) sporządzanie na potrzeby klientów Przedsiębiorcy dokumentacji technicznej dla systemów komputerowych, urządzeń technicznych, procesów automatyzacji ich wdrażania, integracji, konfiguracji;
- 6) aktywny udział w zadaniach związanych z rozwojem i wprowadzaniem innowacji technicznych i organizacyjnych dla klientów Przedsiębiorcy;
- 7) udzielanie pomocy klientom Przedsiębiorcy w użytkowaniu i usuwaniu usterek związanych z dostarczonym przez Przedsiębiorcę sprzętem komputerowym, oprogramowaniem i urządzeniami technicznymi;
- 8) rozwiązywanie problemów klientów Przedsiębiorcy w zakresie bieżącej obsługi technologii informatycznych, sprzętu komputerowego i urządzeń technicznych dostarczonych przez Przedsiębiorcę;
- 9) kontrolę wydajności i bezpieczeństwa systemów informatycznych;
- 10) dokonywanie okresowej weryfikacji, nie rzadziej jednak niż raz w miesiącu, stanu zabezpieczenia informatycznego Przedsiębiorcy przestrzegania wymogów w zakresie bezpieczeństwa IT oraz sporządzania raportu z takiej weryfikacji.

Działania te pokrywają się z przedmiotem działalności samej spółki. Wspólnik nie wykonuje usług pod kierownictwem, jak również nie podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej. Wspólnik pozostaje uprawniony do samodzielnego decydowania o miejscu, czasie i sposobie wykonywania

usług. Wspólnik nie ponosi odpowiedzialności przed podmiotami zewnętrznymi (klientami Przedsiębiorcy). Wspólnikowi przysługuje ekwiwalentne wynagrodzenie w wysokości rynkowej, o którego wysokości decyduje zgromadzenie wspólników.

W ocenie organu tak przedstawiony stosunek prawny pozostaje sprzeczny z właściwościami (naturą) stosunku, o którym mowa w art. 176 § 1 k.s.h., ustawą – k.s.h. i zasadom współżycia społecznego.

Przepis art. 176 § 1 k.s.h. nie stanowi odrębnej umowy nazwanej, jak również nie konstytuuje samodzielnej i kompletnej regulacji stosunku prawnego pomiędzy spółką a wspólnikiem, ale zaledwie umocowanie do nałożenia na wspólnika zobowiązań innego rodzaju, niż kodeksowe essentialia negotii umowy spółki. Do takiej innego rodzaju czynności prawnej na zasadzie art. 2 k.s.h. zastosowanie mają zatem właściwe przepisy prawa cywilnego materialnego.

Wyłącznym celem przepisu art. 176 k.s.h. jest stworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami, z jednej strony dla zapewnienia pozyskiwania na korzystnych warunkach przez spółkę niezbędnych dla funkcjonowania spółki surowców lub towarów, z drugiej strony zapewnienie wspólnikom względnie stałego popytu na własne wyroby bądź usługi (por. A. Herbet, w: Sołtysiński, System pr. pryw., t. 17A, 2015, s. 479, Nb 166). Domyślnym typem umowy zawartej na podstawie art. 176 k.s.h. jest zatem umowa dostawy.

Przepis ten nie tworzy podstawy do obciążenia wspólników zobowiązaniem do świadczenia wszystkich czynności faktycznych wykonywanych w trybie ciągłym, jakie w istocie składają się na prowadzenie działalności gospodarczej. W świetle art. 151 § 3 k.s.h. wspólnicy są zobowiązani jedynie do świadczeń określonych w umowie spółki. Na zasadzie wyjątku dopuszczalne jest zobowiązanie wspólników do z góry oznaczonych świadczeń powtarzających się w oznaczonym wymiarze (frekwencji) i zakresie (przedmiocie). Art. 176 k.s.h. nie jest natomiast sposobem na zastąpienie personelu utrzymującego ruch przedsiębiorstwa wspólnikami, poprzez nałożenie na nich zobowiązania do świadczenia usług.

Prowadzeniu wspólnego przedsiębiorstwa w oparciu o osobistą pracę wspólników/członków służą zupełnie inne formy prawne, jak jednoosobowa działalność gospodarcza, spółka cywilna, spółki osobowe, w tym w szczególności spółka partnerska, lub spółdzielnie pracy.

Natomiast w spółkach kapitałowych rola wspólników winna sprowadzać się do relacji korporacyjnych a nie obligacyjnych. Dlatego przepis art. 176 k.s.h. jest odstępstwem od

ustawowego ograniczenia świadczeń wspólników na rzecz spółki, to jest obowiązku wniesienia wkładów na pokrycie objętych udziałów, w następstwie czego powinien być wykładany zawężająco.

W normalnych warunkach czynności wymienione w umowie spółki (ciągłe usługi o charakterze czynności starannego działania) wykonywałby personel przedsiębiorcy, zatrudniony na podstawie umowy cywilnoprawnej lub stosunku pracy, ewentualnie wspólnicy spółki osobowej lub członkowie spółdzielni. W każdym z wymienionych przypadków, okoliczność podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu kształtowałaby się odmiennie, niż w przypadku wspólników spółek kapitałowych, których ustawowa rola jest ograniczona.

Przedsiębiorca zmierza natomiast do takiego ukształtowania sytuacji prawnej i faktycznej wspólników, aby z tytułu wykonywania usług, nie przysługiwało im prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, jak również nie będą ponosili ciężarów publicznoprawnych w zakresie składki zdrowotnej. Wspólnicy zyskują zatem korzyści związane z rolą wspólników spółki osobowej, bez obciążeń właściwych tej spółce.

Z tych względów, w ocenie organu, natura zleconych czynności jest sprzeczna z art. 176 k.s.h., zaś ukształtowana w ten sposób rola wspólników nie licuje z naturą spółki kapitałowej. Tymczasem zgodnie z art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Na skutek zmiany umowy spółki relacje spółki i wspólników nabrały walorów obligacyjnych. Zakres zobowiązań ciążących na wspólnikach ukształtował ich sytuację w sposób analogiczny do sytuacji wspólników spółki osobowej lub przedsiębiorców działających w ramach spółki cywilnej.

Zakres i sposób ukształtowania zobowiązań wspólników wydaje się ponadto naruszać naturę spółki kapitałowej również z uwagi na okoliczność pełnienia przez wspólników potrójnej roli: członków zarządu, członków zgromadzenia wspólników, rzeczywistych wykonawców usług na rzecz spółki, poprzez zastosowanie art. 176 k.s.h. W wyniku tego wspólnicy samodzielnie decydują o zakresie zleconych usług, dokonaniu weryfikacji i odbioru tych usług, a także wypłacie wynagrodzenia. Wszystko to z pominięciem kontroli wymaganej przy wykonywaniu umowy pomiędzy spółką a członkiem zarządu, o jakiej mowa w art. 210 k.s.h. w tym zakresie.

Wobec tego w przypadku, gdyby klauzula z umowy spółki okazała się sprzeczna z naturą instytucji opisanej w art. 176 k.s.h., na zasadzie art. 2 k.s.h., art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c., należy rozważyć właściwą kwalifikację prawną stosunku prawnego pomiędzy wspólnikiem a spółką, o czym w dalszej części decyzji.

Abstrahując od kwestii sprzeczności omawianych klauzul z naturą spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, należy wskazać, co następuje.

W przypadku gdy stosunek prawny spełnia formalne przesłanki instytucji sformułowanej w art. 176 § 1 k.s.h. należy przyjąć, iż relacje zachodzące między wspólnikiem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością a spółką należy kwalifikować jako *sui generis* umowę wzajemną, do której należy odpowiednio stosować przepisy Kodeksu cywilnego. Odnotowania wymaga bowiem okoliczność, iż przepis art. 176 § 1 k.s.h. nie stanowi samodzielnej i kompletnej regulacji stosunku prawnego pomiędzy spółką a wspólnikiem, ale zaledwie umocowanie do nałożenia na wspólnika zobowiązań innego rodzaju, niż kodeksowe. Do takiej czynności prawnej na zasadzie art. 2 k.s.h. zastosowanie mają zatem właściwe przepisy Kodeksu cywilnego. Ostatni z przepisów stanowi, iż w sprawach nieuregulowanych w k.s.h. stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Jeżeli wymaga tego właściwość (natura) stosunku prawnego spółki handlowej, przepisy Kodeksu cywilnego stosuje się odpowiednio.

Z tych względów, w przypadku skutecznego nałożenia na wspólnika obowiązku, o jakim mowa w art. 176 § 1 k.s.h. w pierwszej kolejności należy rozważyć, które przepisy Kodeksu cywilnego będą miały zastosowanie do wykonywania stosunku prawnego. Kodeks spółek handlowych nie reguluje bowiem zagadnienia powstania i ustania stosunków obligacyjnych, czy ich wykonywania, niewykonywania oraz nienależytego wykonywania. Kwestie te reguluje kompleksowo k.c.

Jak podnosi się w orzecznictwie, „(...) przy ocenie prawnej umowy mieszanej nie można pomijać, że jako całość nie odpowiada ona żadnemu z nazwanych stosunków zobowiązaniowych. Do stosunków mieszanych łączących wyłącznie elementy różnych stosunków obligacyjnych nazwanych stosuje się przepisy dotyczące tych różnych stosunków. W takim wypadku wyróżnia się trzy metody oceny prawnej, są to: metoda absorpcji, kombinowania i metoda emancypacyjna. Metoda absorpcji charakteryzuje się tym, że określone elementy w danym stosunku zobowiązaniowym mają charakter dominujący i absorbują inne elementy tego stosunku. Istotne znaczenie ma tutaj cel umowy określający jej istotę i on przesądza o kwalifikacji prawnej. Nie oznacza to jednakże bezwzględnego stosowania wszystkich przepisów dotyczących tzw. elementu głównego danego stosunku prawnego, gdyż dopuszcza się pewien margines dla ocen dostosowanych do elementów nie mających charakteru głównego. Oznacza to, że przy tej metodzie generalnie cały stosunek prawny mieszany zostaje zakwalifikowany według dominujących jego

elementów przy jednoczesnym zastosowaniu w kwestiach szczególnych, co do tzw. ubocznych elementów tego stosunku, przepisów ich dotyczących.

Druga z metod tzw. kombinowana ma zastosowanie, gdy wszystkie elementy danego stosunku mieszanego mają charakter równorzędny, wobec czego do każdego z nich stosuje się w całości odrębne, dla tego właśnie elementu odpowiednie przepisy.

Natomiast metoda emancypacyjna ma zastosowanie w razie stwierdzenia, że połączenie różnych elementów doprowadziło do wykształcenia się nowego typu nienazwanej umowy.

Żadna z tych metod nie ma wyłączności jej stosowania względem wszystkich stosunków mieszanych. U podstaw w danym wypadku tej lub innej metody rozstrzygające znaczenie należy przypisać układowi interesów w nawiązanym stosunku obligacyjnym z uwzględnieniem w szczególności zgodnego zamiaru stron, celu powołania do życia określonego stosunku prawnego.” (vide - Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 października 2007 r., I ACa 400/07).

W przedstawionym przez Przedsiębiorcę stanie faktycznym przedmiotem świadczenia współników pozostają czynności starannego działania o charakterze powtarzającym się, stałym lub ciągłym. Natura opisanych czynności odpowiada przedmiotowi umowy o świadczenie usług.

Jak wynika z art. 750 Kodeksu cywilnego, do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Przepisy dotyczące umowy zlecenia mają zatem zastosowanie w każdym przypadku, gdy przedmiotem czynności prawnej są usługi, które nie są wyczerpująco uregulowane innymi przepisami.

Jak wskazuje się w doktrynie: „(...) Kwalifikacji w ramach art. 750 k.c. podlegają zarówno te umowy, których przedmiotem jest jednorazowe świadczenie usług, cykliczne świadczenie usług, jak również umowy o stałe świadczenie usług. Nie ma znaczenia, czy mamy do czynienia ze świadczeniem jednorazowym, czy z ciągłym.” (M. Gutowski (red.), Kodeks cywilny. Tom III. Komentarz. Art. 627–1088. Wyd. 3, Warszawa 2022).

W świetle orzecznictwa: „(...) Przepis art. 750 k.c. dotyczy, co do zasady, takich umów o świadczenie usług, których przedmiotem jest dokonywanie czynności faktycznych lub czynności faktycznych i prawnych.” (jak wskazuje SN w wyr. z 5.12.2013 r., V CSK 30/13).

W ocenie Sądu Najwyższego przepisy o zleceniu mogą być stosowane na zasadzie art. 750 k.c. do nienazwanych umów o świadczenie usług w wypadku braku podstaw do analogicznego

stosowania do nich przepisów normujących umowy nazwane (wyr. SN z 28.10.1999 r., II CKN 530/98).

Podsumowując niniejszy wątek należy wskazać, iż przepis art. 176 § 1 k.s.h. nie reguluje relacji pomiędzy akcjonariuszem a spółką w sposób kompleksowy. Nie czyni tego również żaden inny przepis Kodeksu spółek handlowych. Natomiast w art. 2 k.s.h. ustawodawca nakazał odpowiednie stosowanie przepisów k.c., jeżeli wymaga tego właściwość (natura) stosunku prawnego spółki handlowej (w tym stosunku pomiędzy spółką a akcjonariuszami). Wobec wzajemnego charakteru stosunku obligacyjnego ustanowionego na podstawie art. 176 § 1 k.s.h., należy do niego zastosować przepisy o jednym z uregulowanych w Kodeksie cywilnym typów umów nazwanych. Powyższe jest konieczne w szczególności celem ustalenia reguł wykonywania umowy wzajemnej oraz skutków jej niewykonania lub nienależytego wykonania.

Przedstawione w stanie faktycznym elementy przedmiotowo-istotne (*essentialia negotii*) powtarzających się świadczeń niepieniężnych (w tym w szczególności przedmiot całej czynności, opisanej jako odpłatne czynności starannego działania o charakterze powtarzającym się, ciągłym lub stałym), nakazują przyjąć kwalifikację prawną z art. 750 k.c. Przepis ten ma bowiem zastosowanie do każdej umowy wzajemnej, która nie jest uregulowana innymi przepisami. Powyższe potwierdza brak odpowiedzialności przed osobami trzecimi (klientami Przedsiębiorcy), odpowiedzialności za staranne działanie (brak odpowiedzialności za rezultat), brak regulacji w zakresie czasu, miejsca i osobistego wykonywania usługi.

Z tych względów do opisanej we wniosku umowy wzajemnej pomiędzy wspólnikiem a spółką z ograniczoną odpowiedzialnością zastosowanie będą miały przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia.

Jednocześnie należy podnieść, iż jednym z bardziej powszechnych tytułów do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym jest wykonywanie pracy na podstawie: umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia (art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach).

Odnotowania wymaga również fakt, iż zgodnie z wolą ustawodawcy tytułem do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym nie są wyłącznie umowy zlecenia sensu stricte, ale wszystkie umowy, do których zastosowanie mają przepisy dotyczące zlecenia, tj. umowy usługowe. Na gruncie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach, tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym nie jest zatem wyłącznie umowa zlecenia albo umowa świadczenia usług, ale każda umowa nienazwana lub umowa o charakterze mieszanym, do której zastosowanie mają przepisy

o zleceniu. Uwzględniając fakt, iż przepis art. 176 § 1 k.s.h. nie stanowi samodzielnej regulacji opisującej całość zagadnienia stosunków prawnych między akcjonariuszem a spółką, a tym samym wymaga zastosowania przepisów dotyczących jednego z typów umów opisanych w Kodeksie cywilnym, należy stanąć na stanowisku, iż w opisanym stanie faktycznym do stosunku prawnego będą miały zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia.

Wobec tego wspólnik będzie podlegał obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego jako osoba spełniająca warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, która wykonuje pracę na podstawie umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia (art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach).

Nieprawidłowe pozostaje zatem stanowisko Przedsiębiorcy w zakresie niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu wynagrodzenia otrzymywanego w zamian za wykonywanie na rzecz spółki za wynagrodzeniem powtarzających się świadczeń niepieniężnych (w opisanym przypadku: odpłatnych usług, rozumianych jako czynności starannego działania o charakterze powtarzającym się lub ciągłym), oznaczonych co do zakresu i rodzaju w umowie spółki, o których mowa w art. 176 Kodeksu spółek handlowych.

Relacja pomiędzy wspólnikiem a spółką stanowi umowę wzajemną, której źródłem jest umowa spółki. Tego rodzaju zobowiązania nie można uznać za typowe zobowiązanie struktury korporacyjno-kapitałowej, ponieważ dominują w nim elementy obligacyjne, dla których wykonania – w myśl art. 2 k.s.h. - konieczne jest stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego o zobowiązaniach wzajemnych. Umowa spółki zawiera zatem oświadczenia woli, które podlegają wykładni zgodnej z regułami określonymi w art. 65 k.c., w granicach zasad sformułowanych w art. 353¹ k.c. Wobec tego ustalenie rzeczywistej natury prawnej zobowiązania ustanowionego w statucie spółki może nastąpić dopiero po ustaleniu: okoliczności, w których strony złożyły oświadczenia woli, zasad współżycia społecznego, ustalonych zwyczajów, zgodnego zamiaru stron, celu umowy, a także sposobu jej realizacji. W związku z powyższym sposób realizacji przez strony opisywanego stosunku obligacyjnego może wpłynąć na kwalifikację prawną czynności prawnej, a w konsekwencji ocenę co do podlegania z jej tytułu obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało stwierdzić jak na wstępie.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

- 1) na podstawie art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2021 poz. 735, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.” prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy albo
- 2) na podstawie art. 127a k.p.a., w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo
- 3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 35 ust. 1 Prawa przedsiębiorców interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej.